

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 179/2019-63

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. apríla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej, zo sudcov Miroslava Duriša a Mojмира Mamojku (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou HAVEL & PARTNERS s. r. o., advokátska kancelária, Centrum Zuckerman, Žižkova 7803/9, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ Mgr. Ondřej Majer, advokát, substitučne zastúpený Mgr. Jozefom Krkošekom, advokátom, Pečnianska 1, Bratislava, pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 48 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 57 Er 3022/2017 zo 17. decembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť spoločnosti [REDACTED]
o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 48 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 57 Er 3022/2017 zo 17. decembra 2018.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľke sa ako povinnej vedie na základe právoplatného a vykonateľného konečného rozhodnutia Rozhodcovského inštitútu Štokholmskej obchodnej komory sp. zn. V007/2008 z 19. decembra 2012 na okresnom súde pod sp. zn. 57 Er 3022/17 exekučné konanie o vymoženie uloženej povinnosti v prospech oprávneného, spoločnosti [REDAKOVANÉ]

3. V rámci výkonu exekúcie sp. zn. Ex 1679/17 súdny exekútor vydal 13. júna 2018 upovedomenie o ďalších trovách exekúcie, v zmysle ktorého podľa bodu 7 upovedomenia ďalšie trovy exekúcie vo výške 4 747 734,43 € tvorili náklady na zabezpečenie zemného plynu formou úschovy.

Následne súdny exekútor upovedomením z 2. júla 2018 upovedomil o ďalších trovách exekúcie, podľa bodu 8 ktorých ďalšie trovy exekúcie vo výške 948 823,89 € tvorili náklady na zabezpečenie zemného plynu formou úschovy.

Sťažovateľka podala proti ďalším trovám exekúcie námietky.

4. Namietaným uznesením okresného súdu sp. zn. 57 Er 3022/2017 zo 17. decembra 2018 okresný súd námietky sťažovateľky proti ďalším trovám exekúcie zamietol.

5. Sťažovateľka namieta, že okresný súd tak akceptoval ďalšie trovy exekúcie, ktoré nemajú zákonný základ. Podľa sťažovateľky exekútor poskytol zemný plyn vo vlastníctve sťažovateľky v hodnote presahujúcej 30 000 000 € spoločnosti [REDACTED] (ďalej len [REDACTED]), ktorá ho podľa všetkého zrejme vyviezla do Rakúska. Za uvedené „uskladnenie“ plynu exekútor vymáha na základe upovedomenia predmetné ďalšie trovy exekúcie.

Sťažovateľka v tejto súvislosti uviedla: *„Tento postup Exekútora je ostro protiprávny. Výkon exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci (§ 5 ExP). Exekútor postihnutím majetku Sťažovateľa realizuje verejnú moc (podieľa sa na výkone súdnej moci a je súčasťou justičného systému SR). Výkon verejnej moci je obmedzený na územie SR (zásada teritoriality). Exekútor teda nesmie vykonávať exekučnú činnosť mimo územia SR. Zároveň zdôrazňujeme, že uskladnenie majetku povinného podľa § 121 ExP je nepochybne súčasťou exekučnej činnosti a to aj v prípade, že na túto prácu Exekútor použije tretiu osobu.“*

Ďalšie trovy exekúcie sú podľa sťažovateľky nedôvodné (fiktívne), keďže sa majú týkať skladovania zemného plynu, avšak exekútor plyn neskladuje. Rámcová zmluva o nakladaní so zemným plynom z 31. júla 2017 medzi exekútorom a spoločnosťou [REDACTED] sa totiž netýka úschovy (skladovania) zemného plynu, ale iba nakladania so zemným plynom sťažovateľky. V zmysle uvedenej zmluvy je podľa sťažovateľky dohodnuté, že spoločnosť [REDACTED] je povinná prijať určitý objem zemného plynu, a následne je na žiadosť exekútora povinná ho „opätovne dodať“, a to všetko pri zohľadnení podmienok na trhu, kapacít prenosu.

Zároveň predchádzajúci aj súčasný oprávnený a spoločnosť [REDACTED] sú personálne a kapitálovo prepojené.

Sťažovateľka tvrdí, že exekútor tak fakticky odovzdal majetok vo vlastníctve sťažovateľky oprávnenému, resp. jeho sesterskej spoločnosti, ktorá si za toto fiktívne skladovanie účtuje prostredníctvom exekútora a s vedomím okresného súdu náklady exekúcie za milióny eur.

6. Okresný súd podľa sťažovateľky akceptoval trovy exekúcie bez akéhokoľvek vyčíslenia, k otázke doloženia vzniku nákladov a ich výšky, odôvodnenosti a účelnosti trov nevykonal žiadne dokazovanie. V namietanom uznesení sa uspokojil iba s vyjadrením

exekútora a jeho poradcu. Inými slovami, súd nemôže uložiť sťažovateľke hradiť sumu trov takmer 6 mil. eur len na základe vyjadrenia exekútora a jeho poradcu, bez akýchkoľvek hmatateľných a konkrétnych podkladov, ako sú faktúry a iné.

Okresný súd sa vôbec nezaoberal námietkami sťažovateľky, že exekútor mohol uskladniť plyn aj s oveľa nižšími nákladmi, a to v Slovenskej republike; dokonca uviedol, že sťažovateľka neuviedla lacnejšie alternatívy skladovania, keď opak je pravdou, a sťažovateľka explicitne v námietkach a ďalších podaniach uvádzala možnosť uskladnenia plynu v Slovenskej republike (██████████).

7. Okresný súd podľa sťažovateľky porušil jej právo na spravodlivý proces aj tým, že v uvedenej situácii nenariadil pojednávanie, hoci podmienky na jeho nariadenie boli splnené a sťažovateľka požadovala jeho nariadenie; a nedoručil sťažovateľke žiadne z vyjadrení oprávneného ani exekútora (sťažovateľka sa s nimi zoznámila len vďaka pravidelnému sledovaniu obsahu exekučného spisu).

Vo vzťahu k vyčísleniu trov exekúcie podľa sťažovateľky okresný súd ani nereagoval na námietky sťažovateľky, že exekútor nezákonne rozdelil exekúcie na základe rovnakého exekučného titulu do dvoch samostatných konaní (obchádzanie limitu na výšku trov konania podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov) a že exekútor určil ďalšie trovy exekúcie podľa upovedomení len voľnou úvahou o tom, ktoré náklady budú „približne“ spadať pod ktorú konkrétnu exekúciu. Takýto postup taktiež nemá oporu v zákone, resp. v zákone Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov] a trovy exekúcie je potrebné konkrétne špecifikovať a alokovať.

8. Sťažovateľka ďalej tvrdí, že okresný súd porušil jej právo na spravodlivý proces tým, že akceptoval zjavné a príkre porušenia procesných predpisov (Exekučného poriadku) zo strany exekútora ako orgánu verejnej moci (a to účtovanie trov v nezákonne vedenej exekúcii, účtovanie nedôvodných/fiktívnych trov a účtovanie trov, ktoré neboli riadne doložené, a nasl.); sám sa dopustil zásadných procesných pochybení v konaní o námietkach

sťažovateľky, keď najmä nevykonal v podstate žiadne dôkazy, úplne rezignoval na kontrolnú rolu exekučného súdu, nenariadil pojednávanie a nedal sťažovateľke možnosť vyjadriť sa k podaniam účastníkov.

9. Napadnutým uznesením mal okresný súd porušiť aj základné právo sťažovateľky vlastníť majetok tým, že

- neprihliadol na nezákonný postup exekútora a fakticky tak prispel k protiprávnemu zmenšeniu majetku sťažovateľky,

- aproboval postup exekútora, ktorý protizákonne previedol vlastníctvo plynu sťažovateľky v hodnote viac ako 30 000 000 eur na spoločnosť [REDAKOVANÉ], ktorá je majetkovo aj personálne prepojená s oprávneným, na základe zmluvy so spoločnosťou [REDAKOVANÉ]

- exekútor protiprávne zasiahol do majetku sťažovateľky v dôsledku jeho prevodu na spoločnosť [REDAKOVANÉ] aj preto, že možnosť vydania plynu od spoločnosti [REDAKOVANÉ] je podstatne obmedzená.

10. Sťažovateľka uviedla, že namietané uznesenie okresného súdu jej bolo doručené 4. januára 2019.

11. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd podľa § 129 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) rozhodol o odklade vykonateľnosti namietaného uznesenia, keďže ich výkonom môže sťažovateľke vzniknúť závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

12. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„I. Okresný súd Bratislava II uznesením vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 57Er/3022/2017 zo dňa 17.12.2018, porušil základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie a na ochranu vlastníckeho práva garantované čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 48 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II. Ústavný súd Slovenskej republiky na základe čl. 127 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a ustanovenia § 133 zákona č. 314/2018 Z.z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov zrušuje Uznesenie Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 57Er/3022/2017 - 1133 zo dňa 17.12.2018 a zároveň na základe ust. § 133 odsek 3 písmeno b) zákona č. 314/2018 Z.z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov vec vracia Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie.

III. Okresný súd Bratislava II je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia právneho zástupcovi sťažovateľa v plnej výške vrátane DPH. “

II.

13. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené

zákonem, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

18. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

19. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

20. Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

III.

21. Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že namietaným uznesením okresného súdu sp. zn. 57 Er 3022/2017 zo 17. decembra 2018, ktorým okresný súd zamietol jej námietky proti ďalším trovám exekúcie, boli porušené jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení čl. 48 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu.

Sťažovateľka nesúhlasí s právnym názorom okresného súdu vyjadreným v namietanom uznesení, ktorým sa vyjadril k námietke sťažovateľky, že exekútor vykonáva exekučnú činnosť mimo územia Slovenskej republiky, s posúdením charakteru zmluvy so subjektom, u ktorého je realizovaná úschova exekvovaného zemného plynu, výškou namietaných ďalších trov exekúcie a spôsobom ich výpočtu a personálnym a majetkovým prepojením subjektu, ktorý uschováva zemný plyn s oprávneným. Sťažovateľka tiež namieta, že okresný súd nereagoval na jej námietku, že exekútor nezákonne rozdelil exekúcie na základ rovnakého titulu do dvoch samostatných konaní.

Sťažovateľka ďalej namieta procesné pochybenia okresného súdu, ku ktorým malo dôjsť tým, že podľa jej názoru okresný súd nevykonal vo vzťahu k nákladom exekúcie žiadne dokazovanie, nenariadil pojednávanie, nedoručil sťažovateľke vyjadrenia oprávneného a exekútora a nereagoval na námietky sťažovateľky.

22. Okresný súd v namietanom uznesení sp. zn. 57 Er 3022/2017 zo 17. decembra 2018 k námietke uskladnenia zemného plynu v zahraničí nemeckým subdodávateľom (bod 16 namietaného uznesenia) uviedol: *«Zemný plyn postihnutý exekúciou, odňatím na účel predaja na exekučnej dražbe, je nepochybne hnutelnou vecou podliehajúcou špeciálnemu, prísnemu právnemu režimu. Súdny exekútor nie je v zmysle zákona o energetike a ďalších právnych predpisov napr. predpisov v oblasti požiarnej ochrany, bezpečnosti pri práci atď. osobou, ktorá by mohla samostatne, bez súčinnosti odborníka zabezpečiť takéto špecifické hnutelné veci. Za účelom bezpečného uskladnenia zemného plynu t.j. jeho úschovy, uzavrel súdny exekútor Rámcovú zmluvu o nakladaní so zemným plynom medzi exekútorom a spoločnosťou [REDAKOVANÉ] už dňa 31.7.2017. Podľa § 121 Exekučného poriadku je súdny exekútor oprávnený pre účely úschovy zabezpečiť spísané hnutelné veci zmluvne s treťou osobou. Súd nevidí dôvod, prečo by takouto treťou osobou nemohla byť nemecká osoba, osobitne v situácii, ak rovnaké služby menovaná spoločnosť poskytuje aj súdnemu exekútorovi v exekučnom konaní proti povinnému vedenom vo Francúzskej republike. Námietka povinného o porušení princípu teritoriality pri výkone exekúcie súdnym exekútorom pri vyššie uvedenom postupe exekútora nie je podľa názoru súdu dôvodná. Súdny exekútor pri uzatváraní zmluvy so spoločnosťou [REDAKOVANÉ] nevystupoval ako "ďalší orgán štátnej moci", jeho činnosť nesmerovala a nesmeruje podľa "Rámcovej*

zmluvy o nakladaní so zemným plynom” k nútenému výkonu súdneho rozhodnutia t. j. Konečného rozhodnutia Rozhodcovského inštitútu štokholmskej obchodnej komory zo dňa 19. decembra 2012, ktoré je exekučným titulom. Uzavretím Rámcovej zmluvy o nakladaní so zemným plynom nebol porušený princíp teritoriality, tak ako predpokladá Exekučný poriadok. Uzavretá Rámcová zmluva o nakladaní so zemným plynom, je vo svojej podstate obchodnou zmluvou, ide o súkromnoprávny vzťah. Ako správne konštatuje súdny exekútor: Vydanie predmetu úschovy súdny exekútor nemôže vymôcť štátnym donútením ako orgán verejnej moci, pretože proti uschovávateľovi nemá exekučný titul a nevedie voči nemu exekučné konanie, ktoré by ho k takému postupu oprávňovalo. Napokon členstvo Slovenskej republiky v EU garantuje voľný pohyb tovarov a služieb (Zmluva o Európskej únii čl. 3 ods. 3) a aj z tohoto dôvodu nemohol byť princíp teritoriality namietaný povinným proti postupu súdneho exekútora súdom uznaný. Uskladnenie zadržaného majetku povinného kdekoľvek v rámci EU pri zachovaní zásad hospodárnosti konania považuje súd za vhodné zabezpečenie hnutelných vecí tak, ako to má na mysli § 121 ods. 1 Exekučného poriadku.»

23. Vo vzťahu k namietanej nezákonnosti zaťaženia majetku povinného a primeranosti ďalších trov exekúcie okresný súd v bode 17 a 18 namietaného uznesenia uvádza: „Zo znenia Rámcovej zmluvy o nakladaní so zemným plynom z 31.7.2017 a jej dodatkov z 11.12.2017 a 13.3.2018 nevyplýva, že by servisné poplatky museli byť uhrádzané výlučne z výťažku z predaja uschovávaného zemného plynu povinného, ako tvrdí povinný. Tieto poplatky môže a má súdny exekútor uhrádzať primárne so svojho majetku a až následne vymáhať od povinného, prípadne oprávneného. Rovnako aplikácia ust. § 46 ods. 5 Exekučného poriadku sa týka až plnenia vymoženého z majetku povinného; t. j. dosiahnutého výťažku zo speňaženia zemného plynu, ktorý sa určí až po zrážke trov predaja (§ 127 ods. 1 Exekučného poriadku). Preto námietka povinného nie je dôvodná.

18. Povinný ďalej vo všeobecnej rovine namieta primeranosť ďalších trov konania v pomere k hodnote vymáhanej pohľadávky. Pritom v skutočnosti namieta len trovy za zabezpečenie zemného plynu.

Pre posúdenie námietky neprimeranosti ďalších trov exekúcie je potrebné posúdiť účel civilného exekučného konania, ktorým je nútená realizácia súdneho alebo “iného” rozhodnutia, a to v prípade, keď dobrovoľné plnenie nebolo realizované. Podľa § 46 ods.1

Exekučného poriadku exekútor poverený vykonaním exekúcie sa postará o jej vykonanie. Je teda zákonnou povinnosťou exekútora smerovať celú svoju činnosť k vykonaniu nariadenej exekúcie.

Povinný neuhradil svoj dlh z právoplatného a vykonateľného Konečného rozhodnutia rozhodcovského inštitútu štokholmskej obchodnej komory zo dňa 19.12.2012, uznaného slovenským súdom podľa nariadenia ES č.44/2001 zo dňa 22.12.2000 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach. V dôsledku nesplnenej povinnosti povinného vydal súd na návrh exekútora poverenie na výkon exekúcie dňa 22.6.2017 pod č. 5102 205 150. Súdny exekútor [REDAKOVANÉ] zistil, že jediným majetkom povinného na území SR je zemný plyn. Podmienkou núteného uspokojenia priznaného nároku oprávneného, vymáhaného v exekučnom konaní bolo spísanie a zabezpečenie zemného plynu povinného. V zmysle cit. § 64 Exekučného poriadku spôsob vykonania exekúcie určí exekútor tak, aby bol primeraný vymáhanej povinnosti a aby hodnota zabezpečeného majetku povinného zodpovedala hodnote vymáhanej povinnosti. Zvolený spôsob exekúcie t.j. zadržanie hnutelnej veci, zemného plynu ako jediného majetku povinného na území SR bol podľa objektívnych zistení súdneho exekútora jediný možný pre uspokojenie oprávneného z exekučného titulu. Povinný, ako obchodník so zemným plynom mal a musel vedieť o výške nákladov spojených s prepravou, vtláčaním, uskladnením a vyskladnením zemného plynu počas určitého časového obdobia, pričom nevyvinul žiadne reálne kroky, aby vymáhaný nárok uhradil, hoci tak urobiť mohol. Ak by i povinný mal pochybnosť o realizovateľnosti exekúcie speňaním zemného plynu v SR, ktorú zvolil súdny exekútor, potom zadržanie 5 040 MWh v decembri 2017 mohlo a malo povinného primäť prehodnotiť svoj postoj a vymáhanú pohľadávku dobrovoľne uhradiť. Tým by predišiel vzniku ďalších trov exekúcie, ktorých výšku teraz namieta ako neprimeranú.

Povinný v námietkach uvádza sumu 7 783 171,20 Eur plus sumu 948 823,89 Eur ako výšku ďalších trov exekúcie spojených so zadržaným zemným plynom (porovnaj bod 39. námietok z 31.17.2018). Ich výška pritom predstavuje sumu 5 696 558,32 Eur, ktorú povinný nikde neuvádza.

Povinný zároveň nenamieta osoby skladovateľov [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ale len skutočnosť, že uskladnenie zabezpečeného majetku sa uskutočňuje

v Rakúskej republike prostredníctvom nemeckej spoločnosti [REDAKOVANÉ] Rovnako povinný, ako osoba znalá pomerov trhu so zemným plynom netvrdí, či cena 5,95 Eur za 1 MWh prepravy a uskladnenia zemného plynu za obdobie od 15.3.2018 do 31.7.2018 je primeraná na trhu alebo nie. Ako správne poukazuje súdny exekútor vo svojom vyjadrení, povinný ani nepredkladá žiadne alternatívy či lacnejšie spôsoby uskladnenia zemného plynu. Preto súd námietku neprimeranosti ďalších trov hodnotí jednak ako neurčitú a zároveň i nedôvodnú.

19. Ako je uvádzané už v bode 18. vyššie, cena za úschovu zemného plynu bola kalkulovaná na jednotku uschovaného zemného plynu, ktorého množstvo sa určuje v MWh (megawathodina), čo predstavuje množstvo zemného plynu s obsahom energie predstavujúcu 1 MWh a cena za úschovu bola dohodnutá na 5,95 EUR/1 MWh bez DPH za obdobie od 15.3.2018 do 31.7.2018. Z vyjadrenia konzultanta súdneho exekútora p. Dl [REDAKOVANÉ] "Posúdenie štruktúry poplatkov zo dňa 12.3.2018" predloženého súdu súdnym exekútorom vyplýva štruktúra poplatkov za úschovu a transport zemného plynu zo dňa 12.3.2018, podľa ktorého boli náklady za prepravu zemného plynu kalkulované na úrovni 2,843 € za 1MWh a ostatok (3,107 € za 1MWh) za uskladnenie pri zachovaní plnej flexibility ohľadom množstva a dĺžky trvania uskladnenia (vtlačenia) ako aj skladovania, vyžadovaného pri tomto špecifickom spôsobe skladovania zadržaného zemného plynu. Toto vysvetlenie považuje súd za dostatočné.

Námietka povinného smerujúca k neurčitosti výpočtu hotových výdavkov exekúcie neobsahuje žiadne konkrétne argumenty, alebo porovnávaní iných (nižších) cien za uskladnenie zemného plynu, ale obmedzuje sa na všeobecné konštatovanie o neprimeranosti a neúčelnosti vynaložených nákladov. Povinný nepreukázal existenciu iných výhodnejších cien, či kalkulácií cien za uskladnenie zemného plynu. Preto súd nemal k dispozícii žiadny relevantný dôkaz o neurčitosti, nesprávnosti či neprimeranosti výpočtov trov exekúcie. Súd zdôrazňuje, že nie je jeho úlohou obstarávať podklady pre posúdenie oprávnenosti a výške vstupných nákladov a mieru primeranosti zisku tvoriacich spoločne cenu skladovateľa či podnikateľa (tu spoločnosti [REDAKOVANÉ]) Súd rovnako konštatuje, že exekútor rovnako nie je povinný získavať od svojho obchodného partnera ([REDAKOVANÉ]) informácie o kalkulácii jeho jednotkovej ceny za ponúkanú službu a tieto následne

uvádzať v upovedomení o trovách exekúcie. Z týchto dôvodov súd považuje námietku povinného za nedôvodnú.

20. Povinný ďalej namieta zmätočnosť pri zabezpečovaní zemného plynu, keď súdny exekútor prikázal uskladniť zadržaný zemný plyn v objeme 305 040 KWh v tomto exekučnom konaní a ďalší zadržaný zemný plyn v objeme 998 400 KWh prikázal uskladniť bez určenia, v prospech ktorej exekúcie tak činí. To povinný hodnotí ako svojvoľný spôsob určenia a rozpočítania hotových výdavkov medzi predmetnou exekúciou a exekúciou 1680/17 (sp.zn.: 57Er/3023/2017). Z textu Upovedomenia o ďalších trovách exekúcie zo dňa 13.6.2018 a Upovedomenia o ďalších trovách exekúcie zo dňa 2.7.2018, vyplýva, že súdny exekútor v marci 2018 zadržal a uskladnil v predmetnom exekučnom konaní zemný plyn s obsahom energie 797 837,3 MWh. Súd v konaní súdneho exekútora nevidí zmätočnosť ani svojvôľu. V tejto súvislosti zdôrazňuje ust. § 64 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého je to exekútor, ktorý určuje spôsob vedenia exekúcie a § 61b ods. 1 a 2 Exekučného poriadku stanovujúce limity rozsahu exekúcie, ktoré ale súdny exekútor neprekročil. Ak súdny exekútor až upovedomením zo dňa 13.6.2018 ustálil, aká časť z ním zadržaného zemného plynu bola zadržaná v predmetnom exekučnom konaní a nie v konaní 1680/17 (sp.zn.: 57Er/3023/2017), pričom nezmenil prv dané príkazy, iba ich upresnil a zároveň tak učinil skôr, ako pristúpil k speňaženiu takto zabezpečených vecí, nijako nezasiahol do práv účastníkov konania; naopak včas im umožnil uplatňovať ich procesné práva, čo povinný napokon i využil.

Súd v tejto súvislosti hodnotil aj námietku povinného smerujúcu k dodržaniu § 61b Exekučného poriadku spochybňovanú pre rozdelenie nákladov zadržania zemného plynu medzi dve exekučné konania v pomere 61%:39%. (bod 58. a 59. námietok z 31.7.2018). Povinný stanovenie pomeru zo strany exekútora hodnotí ako nepreskúmateľné. Povinný podobne ako v prípade námietky neprimeranosti a námietky neurčitosti výpočtu netvrdí, či zadržaný objem zemného plynu prekračuje rozsah prípustnej exekúcie alebo nie. Súd preto len konštatuje, že rozdelenie nákladov ďalších trov exekúcie v pomere, v akom sú voči sebe vymáhaná istina k vymáhanej pohľadávke v konaní 1680/17 (sp.zn.: 57Er/3023/2017) považuje za správny. Pre neurčitosť námietky dodržania § 61b (zrejme) ods. 1 a 2 Exekučného poriadku súd na túto neprihliada. “

24. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde [(predtým § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákona č. 38/1993 Z. z.)] vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

25. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

26. Vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05). Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04).

Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Georgidias c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

27. Vo vzťahu k exekučnému konaniu sa už ústavný súd vyjadril, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04) aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku. Aj podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na ujmu jedného z účastníkov súdneho konania. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia treba považovať za integrálnu súčasť práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03). Preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností, ktoré vyplývajú priamo zo zákona (IV. ÚS 251/2013, m. m. II. ÚS 143/02).

28. Z citovaných častí odôvodnenia uznesenia okresného súdu je zrejmé, že namietaným postupom exekútora sa pri výkone exekučnej činnosti riadne zaoberal a s argumentáciou sťažovateľky sa vysporiadal. Vyjadril jednoznačné stanovisko k uzatvoreniu zmluvy so subjektom, u ktorého je realizovaná úschova exekvovaného zemného plynu, k činnosti exekútora v tomto smere, ako aj k výške namietaných ďalších trov exekúcie a spôsobu ich výpočtu a reagoval na námietku sťažovateľky týkajúcu sa tvrdého rozdelenia exekúcie na základe rovnakého titulu do dvoch samostatných

konaní, pričom prijatým právnym záverom okresného súdu v namietanom uznesení nie je čo vytknúť.

Ústavný súd v namietanom uznesení okresného súdu nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 ústavy, s čl. 6 ods. 1 dohovoru ani čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, ako to sťažovateľka tvrdí vo svojej sťažnosti. Okresný súd aplikoval na zistený skutkový stav relevantnú zákonnú úpravu a vysporiadal sa so všetkými podstatnými argumentmi sťažovateľky. Z namietaného uznesenia je zrejmé, akými úvahami sa okresný súd riadil pri právnom posudzovaní veci, a ústavný súd neidentifikoval žiadne vybočenie z medzí ustálenej judikatúry všeobecných súdov. Závery, ku ktorým krajský súd dospel, nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne) alebo zjavne neodôvodnené, keďže majú oporu v zákone a sú jasne a dostatočne právne zdôvodnené. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom okresného súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti, resp. arbitrárnosti napadnutého uznesenia.

29. Sťažovateľka tiež namieta pochybenia v procesnom postupe okresného súdu tým, že podľa jej názoru okresný súd v rozpore s právnou úpravou nevykonal vo vzťahu k nákladom exekúcie žiadne dokazovanie, nenariadil na ten účel pojednávanie a nedoručil sťažovateľke vyjadrenia oprávneného.

30. Ústavný súd opakovane judikoval, že jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je teda – okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) – aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní“ (podobne napr. III. ÚS 402/08). Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou „rovnosťou zbraní“ je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný, a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania (napr. IV. ÚS 259/2011, I. ÚS 617/2013).

Ústavný súd konštatuje, že exekučné konanie je osobitným druhom občianskeho súdneho konania, v ktorom všeobecný súd už nerozhoduje o sporných nárokoch účastníkov,

ale v rámci svojich rozhodovacích právomocí len posudzuje splnenie podmienok pre nútený výkon exekučného titulu, ktorým bol v danom prípade právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu o povinnosti sťažovateľky. Exekučné konanie už nie je sporovým konaním, ale ide o konanie, v ktorom sa realizuje nútený výkon v danom prípade už právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného v sporovom konaní plne sa spravujúcim zásadou kontradiktórnosti a rovnosti zbraní účastníkov. Zásada kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní je v exekučnom konaní ako nespоровom konaní značne oslabená (m. m. I. ÚS 284/2016).

31. Sťažovateľka mala právo vyjadriť sa k doručeným upovedomeniam o ďalších trovách exekúcie, toto právo aj využila, podala námietky, pričom okresný súd na všetky jej námietky prihliadol, zaoberal sa nimi a vysporiadal sa s predloženou argumentáciou. Okresný súd pri svojom rozhodovaní vytvoril podmienky na realizáciu práv sťažovateľky ako účastníčky exekučného konania, dostala reálnu možnosť využiť svoje procesné práva, predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ exekútora. Postupom okresného súdu tak nedošlo k porušeniu kontradiktórnosti konania.

32. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu a obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ako ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení.

33. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

34. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky obsiahnutými v sťažnostnom petite.

35. V závere je ešte potrebné uviesť, že vec bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi, ktorého funkčné obdobie sudcu ústavného súdu skončilo 16. februára 2019. Preto v súlade s čl. II bodom 7 Dodatku č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. marca 2018 do 28. februára 2019 v období od 17. februára 2019 do prijatia nového rozvrhu práce (ďalej len „dodatok č. 1“) bola ako naliehavá pridelená sudcovi spravodajcovi Mojmírovi Mamojkovi a v zmysle čl. II bodu 2 písm. a) dodatku č. 1 prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová (predsedníčka senátu), Miroslav Duriš a Mojmír Mamojka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. apríla 2019